

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת האזינו
 יב תשרי
 שנת תשפ"ב לפ"ק
 שנה 3, גליון 2
 (54)

ארויסגעזעהן דורך אונזות היכל הקודש הרסלע

ווי דער פסוק זאגט (דברים כו, א): "ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצה אשר ה' אלקיך נתן לך", דו זאלסט נעמען פון די ערשט געצייטיגטע פרוכט פון די ערד, וואס דו וועסט ברענגען פון דיין ערד, וואס דער אייבערשטער האט געגעבן פאר דיר, און "ואמרת אליו הגדתי היום" (שם, פסוק ג), דו זאלסט זאגן פאר'ן כהן: איך בין גישט קיין 'כפוי טובה' (ספרי דברים, פסקא רצט), ערשט זעצט נאכ'ן ברענגען די בכורים קען ער אהיים גיין עסן פון די פרוכט.

אזוי אויך דארף מען האבן הכרת הטוב פאר יעדן מענטש וואס טוט דיר עפעס גוטס. הכרת הטוב איז די שענסטע מדה, ווי דער אדם זיין א 'כפוי טובה' איז זייער א מיאוס'ע מדה.

און דער קיסר. ווי ער איז פארשיקט גיווארין. איז ער גינאנגען און האט גיפעט'ן די וואס האבן אים גיפירט. אז זיי זאלן אים לאזן. ווארין איך בין זיך פארט גיווען אייער קיסר. און איך האב איך בונדאי גיפאן טובות. היינט. טוט מיר דאס צוליב און לאזט מיר גיין. ווארין איך וועל זיך מיר בונדאי נישט אום קערן צו דער מדינה. האט איר קיין מורא נישט צו האבן. לאזט מיר. לאס איך מיר גיין. לאס איך באשע פריי זיין דאס ביסל לעבן וואס איך האב נאך צו לעבן. האבן זיי אים גילאזט. איז ער גינאנגען און גינאנגען. דערווייל זענען אונזע גינאנגען כמה שנים און דער קיסר איז גינאנגען און גינאנגען ביז ער איז גיקומען אויף דעם ים. האט דער ווינט די שיף אויך אונזע גיטראגן. און ער איז

<<<

שבת קודש פקשת מי תבא. שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען און וויליאמסבורג יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מבערגי ועני.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און די קיסר'טע האט תיבה גשיקט אז מען זאל ווידער צוריק ברנגען דעם בערגער מיט זיין ווייב די בערגערין (וואס דער קיסר האט זיי משפיל גיווען און האט זיי גימאכט פאר ארימע לייט כנ"ל) און זי האט זיי אריין גינומען אין אירע פאלאצן.

הכרת הטוב

די קיסר'טע איז געווען א גרויסע צדיקת, זי האט גוט געדענקט דאס גוטס וואס דער בערגער האט געטון מיט איר, אז ער האט זיך מוסר געש געווען איר צו ראטעווען, דערפאר האט זי די ערשטע זאך אלס קיסר'טע, געשיקט מען זאל צוריק ברענגען דעם בערגער מיט זיין ווייב, צו באצאלן איר 'הכרת הטוב' וואס זי האט צו אים.

די וואך האבן מיר אין די סדרה די פרשה פון בכורים, וואס איז די מצוה פון 'הכרת הטוב', א מענטש וואס האט א פעלד וואו עס וואקסט פרוכט, דארף ער קומען צום בית המקדש מיט די ערשט געצייטיגטע פרוכט און דאנקען דערמיט דעם אייבערשטן פאר זיין פעלד, אזוי

חידוק ווינקל

מען דארף אנזאגן די טיטשערס אז אויב א מיידל פירט זיך נישט אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין - בפרט ווען עס קומט צו דרך ארץ ומידות טובות, דארף די מיידל באקומען א קנס, אבער ווען מען קנס'עט דארף מען עס טון מיט יטוב הדעת, מען דארף זיך אריין לייגן אינעם קינד'ס טיף; מען געבט א לייכטע קנס און ווען די מיידל זעט אז מען רעכנט זיך מיט אירע געפילן וויל זי נאכדעם זיין גוט און וואויל.

איך זאג שטענדיג פאר די מלמדים: "עס איז נישט דא אזא זאך ווי ארויס שטעלן קינדער קלאצן אינדרויסן פון פתה". אויב א מלמד שטעלט ארויס יעדן צווייטן טאג קינדער צו זיצן אינדרויסן פון פתה, דארף מען ארויס שטעלן דעם מלמד וכו'. איך צאל נישט קיין געהאלט פאר מלמדים זיי זאלן זיצן אין פתה און די קינדער זאלן זיי ארויס שיקן אינדרויסן, איך צאל זיי א געהאלט זיי זאלן האלטן יעדן איינציגן קינד אין פתה און לערנען מיט יעדן איינעם. און

אז ער קען זיך נישט אן עצה געבן וכו' זאל ער מוחל זיין זוכן א צווייטע ארבעט.

ווער איז א גוטער מלמד? איינער וואס נעמט די לעבעדיגע קינדער, די געזונטע קינדער וואס שפרינגען און טאנצן און ער געבט זיך מיט זיי אן עצה. א מלמד וואס לערנט נאר מיט די בטלנישע קינדער, ער געבט זיך אן עצה מיט די קינדער וואס קענען זיך סיי ווי נישט עפענען דאס מויל וכו' - דער איז נישט קיין מלמד, ווייל אויף צו לערנען מיט די קינדער דארף מען אים נישט האבן. ווען א מלמד האט א גוטע שפראך מיט די לעבעדיגע קינדער, ער נעמט די קינדער וואס הייסן 'מחוצפים' און ער מאכט זיי פאר זיינע בעסטע קינדער - דאס הייסט א מלמד.

איך בין געווען א מלמד במשך פינף יאר פאר דרייצן עריגע קינדער - פתה ט'; איך פלעג זען ווי קינדער זיצן אינדרויסן פון פתה א גאנץ יאר, האב איך געטראכט וואס וועט טוין זיין ווען זיי וועלן אנקומען צו מיר? ווי אזוי וועלן איך זיך אן עצה געבן מיט זיי? למעשה ווען זיי זענען אריין געקומען אין פתה ט' האב איך זיי גענומען

(עצות אמנה פרשת יתרו תשע"ח לפקט קטן)

דאס וואלט פאסירט אפילו אן יענעם, ווייל עס איז געווען באשערט פונעם אייבערשטן דאס זאל פאסירן פאר מיר.

רזא דגלגולא

איך זיך א גאנצן טאג מיט בחורים, הער איך א גאנצן טאג בחורים וויינען; מיין מאמע האט מיר געפייניגט, מיין טאטע האט מיר געפייניגט, אלעס וואס איך ליידי איז צוליב מייער עלטערן וכו', דארף מען תשובה טון אויף די אלע טענות און קשיות וואס מען האט אויפן אייבערשטן, און אריין געמען אין זיך אז אלעס וואס עס גייט אויף מיר אריבער, אלע מייער שוועריקייטן און צרות וכו', וואלט איך סיי ווי געדארפט אריבערגיין, ווייל די אלע זאכן מיט וואס א מענטש מוטשעט זיך אויף דער וועלט זענען זאכן וואס מען קען נישט פארשטיין, יעדער איינער מוטשעט זיך מיט זיינע שוועריקייטן, עס איז רזא דגלגולא, עס קומט אים צוליב וואס ער דארף פאררעכטן פון די פריערדיגע גלגולים, דערפאר איז נישט שייך צו פאשולדיגן און זיין ברוגז אויף דעם מענטש וואס עס האט צוגעברענגט.

האט ווידער דער קיסר אנגיהויבן צו זיפצן אין צו קרעכצין. אין האט גיזאגט, וואס פאר איין שלעכטע און איין ביטערע עלטער דער קיסר האט. ווארין ער האט גיהערט אז די טאכטער זיינע די יפת תואר איז פארפאלן גיווארין, און ער אליין איז פארשיקט גיווארין האט זיך ווידער דער בחור אנגיהויבן. איבער זיין אכזריות (כלומר אים דער בארימקייט) און איבער זיין גדלות. האט ער זיך אים גיבראכט און זיין טאכטער. און איך בין אהער פארנווארפן גיווארין. אלץ איבער אים. האט ער אים ווידער גיברענגט (דער קיסר צו דעם בחור) אז ער זאל דיר קומען אין דער האנט אריין. וואלסטו זיך אין אים נוקם גיווען ענפערט ער אים ניין. איך וואלט אים אזוי מפרנס גיווען פונקט אזוי ווי איך בין דורך מפרנס. האט זיך דער קיסר דערקענט צו אים. און האט אים מודיע גיווען אז ער איז דאס אליין דער קיסר. און וואס סע האט זיך מיט אים איבער גיטאן. איך דער בחור אויף אים אנדער גיפאלן און האט אים גיקושט און גיהאלצט.

געקושט און געהאלצט

דא זעט מען דעם בחור'ס גרויסקייט, ער איז דאך יעצט געוואויר געווארן אז ער האט יעצט דעם קיסר געבן זיך, וואס דער קיסר האט אים צוגענומען זיין לעבן, ער האט אים אומגליקליך געמאכט, די אלע יארן וואנדערט ער דא ארום נאר צוליב אים, אבער אנשטאט זיך יעצט נוקם זיין אין אים, אים צוריק צאלן דאס שלעכטס וואס ער האט אים געטון, האט ער אים גאר ארום גענומען און געקושט און געהאלצט.

דאס איז גאר א גרויסע מדרגה, א מענטש זאל בכלל נישט האבן קיין שווער הארץ אויף דעם מענטש וואס האט אים אזוי געפייניגט, וואסענדיג מיט אזא קלארע אמונה אז אלעס איז פונעם אייבערשטן, און בכלל נישט זיין אנגעווייטאגט אויף יענעם.

און זי (דהיינו די יפת תואר וואס זי איז דא אויף גיווען. נאר פארשטעלט כנ"ל) הערט דאס אלץ ווי די ביידע שמוסין איינער מיט דעם אנדערין.

און דער בחור איז זיין סדר גיווען. ער פלעגט אלע טאג ניין. און האט זיך איין סימן גימאכט אין דריי בימער. און האט דארט גיזוכט דאס כתב.

נישט מייאש געווען

דער בחור האט זיך נאכאלץ נישט מייאש געווען פון דעם כתב, וואס ער האט באקומען פונעם בת קיסר איידער זיי האבן זיך צעשייד איינער פונעם אנדערן, און איז עס נאך געגאנגען יעדן טאג עס זוכן צווישן די בימער.

ווארין סע איז דארט גיווען אלפי אלפים בימער. פלעגט ער זיך מאכין איין סימן אין דריי בימער וואס ער האט גיזוכט. כדי ער זאל שוין מארגן ניט באדארפן זוכן אין די דריי בימער. אזוי פלעגט ער טאן אלע טאג. טאמער פארט וועט ער גיפיען דאס כתב. (דהיינו דאס כתב וואס זי האט אים גישיקט וואס סע איז ביי אים פארפלין גיווארין צווישן די בימער כנ"ל).

אויף גיקומען צו דער מדבר הנ"ל. ביז ער איז גיקומען צו דעם ארט וואס זיי ביידע זענען דארט גיזעסין (דהיינו דער בחור דעם בערגירס זון. און זיין טאכטער די יפת תואר וואס זי איז גיגאנגען ווי א זכר) האבן זיי זיך ניט דערקאנט איינס דאס אנדערע. ווארין דער קיסר איז שוין פארוואקסן גיווארין מיט האר און סע איז שוין אונזע גיגאנגען כמה שנים און זיי זענען שוין אויף פארוואקסן גיווארין מיט האר כנ"ל. האבן זיי אים גיפרענט פון וואנעט קומסטו אהער. האט ער זיי גענפערט דורך א סוחר. און אזוי זיי האבן אים אויף אזוי גענפערט. זענען די דריי דארט גיזעסין אין איינעם. און האבן דארט גיגעסין און גיטרינקען. כנ"ל. און זיי האבן דארט גישפילט אויף כלי שיר. ווארין זיי אלע האבן גיקענט שפילן. ווארין דער איז א קיסר. און אזוי זיי האבן אויף גיקענט שפילן.

און ער דהיינו דער בחור. ער איז גיווען דער בריה צווישן זיי. ווארין ער איז שוין דארט גיווען פון לאנג. און ער פלעגט זיי צו ברענגען פלייש האבן זיי גיגעסין. און זיי פלעגן דארט ברענגען האלץ וואס סע איז טייערער גיווען פון גאלד אין יישוב. פלעגט זיי דער בחור צו דרינגען אז דא איז גוט איבער צו לעבן די יארן. ווערליג דאס גוטן וואס מענטשן האבן אויף דער וועלט אין יישוב. איז בעסער אז מען זאל דא זיין. מען זאל דא איבער לעבן די וועלט. האבן זיי אים גיפרענט. וואס פאר א גוטן האסטו דען גיהאט אז דו וואנסט אז דא איז פאר דיר בעסער. האט ער זיי גענפערט. און האט זיי דערציילט. וואס מיט אים האט זיך איבער גיטאן ווי ער איז גיווען א בערגירס זון וכו' ביז ער איז אהער גיקומען און וואס איז אים דרויס גיקומען וואס ער איז גיווען א בערגירס זון. ער האט גיהאט כל טוב. דא האט ער אויך כל טוב. (אזוי האט דער בחור אלץ צו זיי גיזאגט) און ער האט זיי גידרונגען אלץ אז דא איז גוט איבער צו לעבן די וועלט.

האט אים דער קיסר גיפרענט. האסטו גיהערט פון דעם קיסר. האט ער אים גענפערט ער האט גיהערט. האט ער אים געברענגט אויף דעם יפת תואר. אויב ער האט געהערט פון איר. האט ער אים אויף גענפערט. יוא. האט דער בחור אנגיהויבן צו ריידן מיט כעס און האט גיזאגט. דער רוצח. (אזוי ווי איינער קריצט מיט די ציין אויף דעם אנדערין אזוי האט דער בחור גיזאגט מיט כעס אויף דעם קיסר וואס זי האבן פון אים גשמוסט. ווארין ער האט ניט גיוואוסט אז דער קיסר אליין שמוסט מיט אים) האט ער אים גיפרענט. פארוואס איז ער א רוצח. האט ער אים גענפערט. איבער זיין אכזריות און איבער זיין נסות בין איך אהער גיקומען. האט ער אים גיפרענט. ווי אזוי איז דאס גיווען. האט זיך דער בחור מנישב גיווען. דא האט ער זיך פאר קיינעם קיין מורא ניט צו האבן. האט ער אים גיזאגט און האט אים דערציילט די גאנצע מעשה וואס מיט אים האט זיך איבער גיטאן.

דער בחור האט דערציילט פאר אים [נישט וואוסענדיג אז ער איז דער קיסר אליינס], אלעס וואס ער ליידיט צוליב דעם קיסר, אז דער קיסר האט אים צוגענומען זיין שידוך, און אים געוואלט הרג'ענען, דורכ'ן אריין ווארפן אין וואסער, און צוליב אים וואנדערט ער שוין ארום דא אין מדבר פאר לאנגע יארן וכו' וכו', בפרט אז דאס אלעס איז נאך אויף ווען זיין טאטע האט אים געהאט געהאלפן מיט מסירת נפש אים צוריק צו ברענגען זיין ווייב.

האט ער אים גיפרענט. אז דער קיסר זאל דיר קומען אין דער האנט אריין וואלסטו זיך אין אים היינט נוקם גיווען. האט ער אים גענפערט ניין (ווארן ער איז גיווען איין גוטער איין רחמן) אדרבא איך וואלט אים אזוי מפרנס גיווען. ווי איך בין דורך מפרנס.

דאס וואלט פאסירט אפילו אן יענעם

דאס איז אן ערליכער איד; אפילו דער קיסר האט אים געטון אזויפיל צרות אין לעבן, דאך גלייבט ער אז אלעס איז געווען באשערט פאר אים, דערפאר איז ער גארנישט ברוגז אויפ'ן קיסר.

דאס איז זייער א גרויסע לימוד פאר אונז, א מענטש זאל לעבן מיט דעם, וואוסענדיג: "אלעס וואס גייט איבער אויף מיר קומט פונעם אייבערשטן, נישט דער" איז שולדיג פאר מיר און נישט יענער" איז שולדיג פאר מיר, אוןדאי דער מענטש וואס האט עס געברענגט צו מיר, זייענדיג דער שליח - וועט באקומען זיין שטראף, אבער איך גלייב אז

שחרית, מנחה און מעריב

מוהרא"ש זכרוננו לברכה איז מסביר (אין ספר נהרי אפרסמון), די דריי ביימער זענען די דריי תפלות, וואס א איד דאווענט זען טאג, שחרית, מנחה און מעריב; אז מענטש וויל טרעפן דעם כתב, דאס מיינט ער וויל טרעפן זיין שידוך מיט'ן אייבערשטן, ער וויל אנהייבן שפירן דעם אייבערשטן, אז דער אייבערשטער איז נאנט צו אים, זאל ער דאווענען די דריי תפלות, וועט ער זוכה זיין צו שפירן דעם אייבערשטן.

מען האט אן אפוינטמענט...

אבער מען דארף וויסן, מען דארף דאווענען מיט מנין; דא אין שטאט איז זיכער נישט דא קיין תירוץ דערויף - אפילו אין קליינע שטעט איז אויך נישט דא קיין תירוץ אויף נישט צו דאווענען מיט מנין, עס איז פונקט ווי ווען מען האט אן אפוינטמענט - וועט מען זיכער זיין אין צייט, מען וועט נישט דרייען מיט קיין תירוץ פון פארשפעטונגען, אזוי דארף מען זיך צובינדן צו זיין אין צייט ביים דאווענען, כדי נישט צו פארפאסן תפלה בצבור - אבער דא אין שטאט איז דאך דא א גאנצן טאג מנינים פאר שחרית, מנחה און מעריב, דארף מען גאר שטארק זיין געווארנט דערין.

א אינגערמאן דארף אויך א שידוך...

עדער קען אויסטייטשן דעם כתב לויט זיין מצב, א בחור וואס ווארט אויף זיין שידוך, מיינט דאס 'כתב' זיין שידוך, ער זאל שטארקן אין די דריי תפלות, וועט ער זוכה צו זיין טרעפן זיין שידוך. א אינגערמאן וואס האט שוין זיין שידוך, אבער ער האט נישט קיין שלום בית, דארף אויך א שידוך; א שידוך מיינט נישט סתם זיין חתונה געהאט, וואס האט מען פון זיין חתונה געהאט אויב קען מען זיך נישט אויסקומען צו לעבן מיט די ווייב? זאל ער בעטן דעם אייבערשטן ביים דאווענען: "הייליגער באשעפער העלף מיר אויך זאל האבן שלום בית, אויך זאל וויסן ווי אזוי צו לעבן מיט מיין ווייב בשלום, געב מיר שכל אויך זאל וויסן ווי אזוי צו רעדן צו איר".

געזעצן איינער געבן אנדערן

מען זעט דא אין די מעשה אז די בת קיסר איז געווען די באשערטע שידוך פאר'ן בחור, און זיי זענען שוין געזעצן איינער געבן אנדערן, אבער זיי האבן נישט חתונה געהאט, אזוי זענען דא געבען מענטשן וואס לעבן יארן מיט די ווייב אבער האבן נישט קיין נאנטשאפט איינער צום אנדערן, ער זוכט נאך דעם כתב, ער וויל זוכה זיין צו א אמת'ער שידוך מיט זיין ווייב, איז דאס זיין עצה ער זאל בעטן דעם אייבערשטן דערויף, וועט ער זוכה זיין צו א אמת'ער ריכטיגע שלום בית.

אויך גיי נישט רעדן מיט דיר פאר זיבן יאר

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (חולין טז.) עס איז דא א פליג מיט'ן נאמען "פקא", דער פליג לעבט אינגאנצן איין טאג, אנשטאט די פליג זאל זיך פרייען מיט'ן פאר - קריגן זיי זיך און בלאזן איינער אויפ'ן צווייטן, די נקבה פליג זאגט פאר'ן זכר פליג: "חזיתיה לבר מחוזא דסחא במיא ו סליק ואיכרד בסדיגין, ואותיבת עליה ומצת מיניה ולא הורעת לי", אויך האב געזען ווי דו האסט געביסן א מענטש וואס איז געשווימען אין וואסער און דו האסט מיר נישט גערופן אויך זאל אויך האבן פון זיין בלוט צו עסן, דערפאר גיי אויך נישט רעדן מיט דיר פאר זיבן יאר; די מעשה איז אזוי לאכעדיג, זיי לעבן קוים איין טאג און זיי קריגן זיך פאר זיבן יאר, עס איז לאכעדיג ווען מען הערט עס דערצייילן אויפ'ן פליג, אויך איז עס ווייניגדיג ווען דער מענטש אליינס פירט זיך אזוי אויף, מענטשן מיינען מען בלייבט דא אויף אייביג, מען כאפט נישט אז דער גאנצער לעבן פליט אריבער אזוי ווי פופצן מינוט, פאר וואס זאל מען זיך קריגן מיט נארישקייטן? א שאד דאס ביסל וואס מען לעבט זאל אריבערגיין מיט קריגערייען.

געוואנדן אין די מויל

שלום בית איז געוואנדן אין די מויל, דער מאן זאל רעדן שוין צו זיין ווייב און איר געבן גוטע ווערטער, דער רבי זאגט אונז אז 'שלום בית' איז צבדית השם; וויפיל אויך רעד דערפון זע אויך אז דאס איז די שווערסטע זאך צו טון, עס איז גרינגער פאר א מענטש ארויסצונעמען פון זיין טאש געלט און קויפן א מתנה פאר זיין ווייב, ווי איידער איר זאגן די ווערטער: "אויך האב דיר ליב", "דו ביסט מיין לעבן", "אויך דאנק דעם אייבערשטן אז אויך האב חתונה געהאט מיט דיר". נישט אז אויך זאג מען זאל נישט קויפן מתנות פאר די ווייב, נאר אויך זאג אז דער עיקר דארף מען געבן גוטע ווערטער.

זי דארף עס נישט...

אויך האב דעם פארגאנגענע מיטוואך געטראפן א אינגערמאן, פֿרעג אויך אים: "דו געבסט גוטע ווערטער אין שטוב?" זאגט ער מיר: "אויך רעד שוין צו איר, אבער אויך געב איר נישט ספעציעל גוטע ווערטער, אויך האב דאס שוין פרויברט פאר עטליכע יאר צוריק און אויך האב געזען אז זי דארף עס נישט"; וואס הייסט זי דארף עס נישט? דו וואלסט נישט געוואלט דיין ווייב זאל אזוי רעדן צו דיר? אונדאי וואלסטו געוואלט דיין ווייב זאל דיר געבן גוטע ווערטער, געב איר גוטע ווערטער.

פארוואס האסטו דא אריינגעטרעטן?!

און אז דיין ווייב שרייט אויף דיר, ווער נישט דערשטראקן, הער איר אויס און אנטשולדיג זיך פאר איר; צום ביישפיל, זי האט אויפגעוואשן די פלאך, און זי שרייט דיר אן: "פארוואס האסטו דא אריינגעטרעטן?!" בעט איר איבער, זאג איר: "זיי מיר מוחל, אויך גיי שוין מער אכטונג געבן", "וואס קען אויך דיר העלפן?"

ביז מען מיינט עס אמת'דיג

אפילו מען מיינט נאכנישט אמת'דיג די ווערטער וואס מען זאגט, זאגט מען עס אזויפיל מאל ביז מען מיינט עס שוין אמת'דיג, מען מאכט זיך פרייליך און גוטמוטיג צו די ווייב ביז מען ווערט אזוי באמת.

די הינקעדיגע בלינדע פלה

אז מען מאכט א זאך פרייליך - ווערט עס פרייליך, אזוי ווי די גמרא זאגט (פתיחות י.) די בית הלל זאגן ווען מען איז משמח א חתן זאל מען אים אויסלויבן די פלה זאגענדיג, זי איז א "פלה נאה וחסודה", זי איז די שענסטע און בעסטע פלה, פֿרעגט די גמרא: "אפילו אויב זי איז א הינקעדיגע בלינדע פלה זאל מען דאס אויך זאגן?" ענטפערט בית הלל: "א! מען זאל איר אויסלויבן אין זיינע אויגן!" אייביג ווען אויך לערן די גמרא קוק אויך אין אלע מפרשים צו טרעפן א פֿשט דערויף, לכאורה איז עס זייער שווער צו פארשטיין, ער ווייסט דאך אירע חסרונות, אז זי איז הינקעדיג און בלינד, וואס טוט אויף דאס וואס מען לויבט איר אויס? האב אויך געטראפן איינע פון די מפרשים זענען מסביר, אז אזוי איז ביי מענטשן, אפילו דער מענטש ווייסט דעם אמת, אבער ווען ער הערט ווי מען רומט עס אויס, איז עס שוין גאר אנדערש, זי איז שוין נישט די זעלבע הינקעדיגע בלינדע פלה.

אויסלויבן דעם שידוך

מיין מאמע שתתני זאגט מיר אייביג ווען אויך פיר אויס שידוכים פון חתן פלה וואס טאטע מאמע זענען ברויז אויף די קינדער וכו', אויך זאל אויסלויבן דעם שידוך פאר'ן חתן, אים זאגן ווי א גוטע שידוך ער האט באקומען, כדי ער זאל זיין פרייליך, ער האט דאך געבען נישט ווער עס זאל אים זאגן ווי א גוטע שידוך עס איז, און אז ער הערט ווי גוט דאס איז - ווערט דאס באמת גוט!

ער מוז דארט מאכן א קומזיץ...

א חתן איז איין טאג ארויפגעקומען צו מיר אין שטוב, ווייזנדיג זיין זייע בעכער וואס ער האט באקומען אלס מתנה פון זיין פלה; ער האט

געבען גישט קיין שטוב, ער האט גישט איינער וואס זאל אים רומען די בעכער, האב איך עס אויסגערומט, ווי שייך די בעכער איז, און ווי סאך דאס איז ווערד. דער מצואות איז, א מענטש האט גארנישט פון טיייערע שיינע זאכן, נאר אויב קען ער עס ווייזן פאר איינעם, צום ביישפיל, ווען א מענטש בויעט זיך א גייע הויז, אויב קען ער דאס גישט ווייזן פאר קיינעם ווי שייך דאס איז, איז דאס גארנישט ווערד, ער מוז דארט מאכן א קומיזש פדי מענטשן זאלן זען ווי שייך דאס איז.

פארן ווי א טויטע רענצל...

דאס איז אן עצה אין אלעס, בפרט יעצט ווען עס קומט אז מען פארט צום רבי'ן אויף ראש השנה, דארף מען עס אויך מאכן מיט א פרייליכקייט, גישט פארן ווי א טויטע רענצל... נאר מאכן אן עסק פון דעם, אפילו עס איז שווער די גאנצע נסיעה, זאל מען זיך קודם מאכן פרייליך ביז מען וועט עס שוין מיינען אמת'דיג.

מען פארט שוין צום רבי'ן!

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעכאפט זיין זון מיט א מורא'דיגע פרייליכקייט, זאגענדיג: "מען פארט שוין צום רבי'ן! מען פארט שוין צום רבי'ן!" - אזוי דארף מען טון, דאס פארן זאל זיין מיט די גרעסטע מאס שמחה, רעדן פון פארדעם ווי א גרויסע שמחה דאס איז, ווי שטארק מען ווארט שוין דערויף, בפרט היי יאר, וואס געווענליך פארט מען איין מאל א יאר, אבער היי יאר ווארט מען שוין דערויף צוויי יאר, ווייל פאר יאר איז מען גישט דארט געווען אויף ראש השנה.

חול המועד סכות הונדערט און צוואנציג יאר!

איינער האט מיר געפרעגט, מען איז מתפלל אין די עשרת ימי תשובה: "זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וכתבנו בספר החיים, למענה אלקים חיים", און "מי כמוך אב הרחמים, וזכר יצוריו לחיים ברחמים", און אזוי ווייטער בעט מען פילצאלגע תפילות אויף 'לעבן', וואס טוט א מענטש וואס איז שוין אום ראש השנה הונדערט און ניינצן יאר, ער ווערט חול המועד סכות הונדערט און צוואנציג יאר! ער קען דאך שוין גישט לעבן מער, א מענטש קען דאך גישט לעבן מער פון הונדערט און צוואנציג יאר, זאל ער אויך מתפלל זיין די תפלות וואו מען בעט אויף לעבן?

האב איך אים געענטפערט: דו מיינסט די 'לעבן' וואס מען בעט, מיינט מען די סארט לעבן וואס דו מיינסט? אזא לעבן וואס מיר האבן געלעבט פאר יאר, דאס איז גישט קיין לעבן, מיר בעטן פונעם אייבערשטן מיר זאלן זוכה זיין צו 'לעבן', דאס איז סיי ווען מען לעבט אויף די וועלט און אפילו ווען מען איז שוין אויף יענע וועלט - זאל מען זיין 'חיים', אזוי חקמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות יח): "צדיקים במיתתן נקראו חיים", א צדיק אפילו ווען ער לעבט שוין גישט ווערט ער אנגערופן לעבעדיג, ווייל ער איז איינס מיטן באשעפער, ער איז צוגעקלעבט צום באשעפער סיי ווען ער לעבט און סיי ווען ער לעבט גישט. דאס זענען די אלע תפילות וואס מיר זענען מתפלל ביי די ימים נוראים דיגע דאווענען'ס.

און אז ער פלעגט זיך אומקערן פון דארט פלעגט ער קומען מיט פארוויינטע אויגן. ווארין ער פלעגט וויינען. אז ער האט גיזוכט און האט גישט גיקענט גיפנען. האבן זיי אים גיברענגט (דהיינו דער קיסר מיט דער יפת תואר) וואס זוכטו צווישן די ביימער. און דערנאך קומסטו צוריק מיט פארוויינטע אויגן. האט ער זי דערציילט די גאנצע מעשה. פאשר די בת קיסר (דהיינו די יפת תואר) האט אים גישקט א כתב. האט ער עס באהאלטן אין איין בוים פון די ביימער איז גיקומען איין שטודיעם ווינט וכו' פנ"ל היינט זוכט ער טאמער וועט ער עס גיפנען. האבן זיי צו אים גיזאגט. מארגן אז דו וועסט גיין זוכין וועלין מיר מיט דיר אויך גיין. טאמאר וועלין מיר גיפנען דאס כתב. איז אזוי גיווען. זענען זיי מיט אים אויך גיזאגנען. האט די בת קיסר גיפנען דאס כתב אין איין בוים. און זי האט עס אויף געפינט. האט זי גיזעהן. אז דאס איז איר אייגן כתב פון איר האנט.

האט זי זיך מיישב גיווען. אז זי וועט אים תיבא אויס זאגן. אז זי איז

דאס אליין. אז זי וועט זיך ווידער אויסקומען די קליידער. און וועט זיך ווידער אומקערן צו איר שיינקייט. און זי וועט ווידער זיין א יפת תואר אזוי ווי פריי. קאן ער זיך אנדער פאלן און אויס גיין. און זי וויל סע זאל זיין בבשרות פדת (בלומר נעמען קאן זי אים דא ניט אין דער מדבר ווארין זי באדארף מיט אים התונה האבן אזוי ווי סע קער צו זיין) איז זי גיזאגנען. און האט אים אומגיקערט דאס כתב און זי האט צו אים גיזאגט אז זי האט גיפנען דאס כתב. (בלומר דאס האט זי אים נאך ניט אויס גיזאגט אז זי איז דאס אליין נאר זי האט אים כתם גיזאגט אז זי האט דאס כתב גיפנען) איז ער תיבא אנדער גיפאלן און איז גיבליבן חלשות. האבן זיי אים דערמינטערט. איז צווישן זיי גיווען א גרויסע שמחה.

ביידע פארן אויף די זעלבע פליגער

מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל קענען פועל'ן אלעס גוטס. דארף מען אבער וויסן, ווי א שטערקערע אמונה מען האט - אלץ זעט מען מער ישועות; אודאי, יעדער וואס פארט צום רבי'ן איז זוכה צום תיקון וואס דער רבי האט צוגעזאגט, אבער צו קענען זען מופתים ווענדט זיך אין די אמונה. עס קען זיין צוויי חברים, ביידע פארן אויף די זעלבע פליגער און זיין אויף די זעלבע באנק, און איינער קומט אהיים מיט ישועות, און דער צווייטער זעט גישט זאכן זאלן זיך טוישן צום גוטן, וואס איז דער חילוק? נאר עס ווענדט זיך ווי אזוי מען איז געפארן, אז מען פארט מיט א שטארקע אמונה, פאר מען פארט זעצט מען זיך אראפ מיט די ווייב און מען מאכט א ליסטע וואס מען גייט דארט בעטן ביים רבי'ן, צום ביישפיל, דער קינד רעזט אביסל חוצפה'דיג, דער קינד מאכט איין ביינאכט אינמיטן שלאפן, דער קינד גייט אביסל קרום, דער קינד רופט מען פון חדר מיט פראבלעמען וכו'; אויך שרייבט מען וואס מען דארף, צום ביישפיל, מען דארף א גייע סופה, א גייע שלאק, גייע בענקלעך, א גייע קאוטש, א גייע קאף, מען דארף איבער פעניטן די הויז וכו' וכו', און מען פארט מיט א אמונה אז מען גייט דאס אלעס פועל'ן ביים רבי'ן, דאן קומט מען טאקע אהיים מיט די ישועות, צוביסלעך וועט מען זען ווי אלעס גייט צום בעסערונג. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו, חלק א, סימן קסח): פארנוואס זעט מען ביי די מענטשן פון מדינת קיד"ה (אונגארן) אז זיי זענען שטענדיג מופתים פון צדיקים, ווייל זיי האבן א שטארקע אמונה אין די צדיקים; און דער רבי זאגט: "פי באמת הצדיק בודאי מלא מופתים", ביים צדיק איז דא נאר מופתים, ווען מען גלייבט אין זיינע ווערטער און מען לייגט צו קאפ צו יעדעס ווארט וואס דער צדיק זאגט דעמאלט זעט מען נאכדעם גרויסע מופתים.

און פארשטייט זיך אז דער עיקר פארט מען צו בעטן פאר זיך אליינס: "רבנו של עולם העלה מיר איך זאל שוין זיין אן ערליכער איד, איך זאל שוין זוכה זיין צו דאווענען און לערנען, איך זאל שוין ווערן אביסל זויבער פון די שלעכטע זאכן וואס איך קוק און טו".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

שיחה פונעם ראש ישיבה שליט"א

איינער דער ראש ישיבה שליט"א איז אהיים נאך די קידושא רבא האט דער ראש ישיבה שליט"א זיך אנגערופן צו דעם אינגערמאן וואס איז עוסק אין דרוקן די גליונות 'סיפורי מעשיות' און די קונטרסים 'אשר היה אל יואל', און געזאגט: דו דארפט זייער אכטונג געבן ווען דו דרוקסט די גליונות, גישט אריינצולייגן ליצנות און לשון הרע וואס מענטשן זאגן אויפ'ן רבי'ן און מוהרא"ש; אפילו מען זאגט דאס ביי די שיעורים, דאך קען מען דאס גישט דרוקן, קוק ווי רבי גתן ווען ער ברענגט אזעלכע שיחות שרייבט ער קיינמאל גישט ארויס די לשון הרע נאר ער שרייבט צו: "וכו' וכו'", אזוי זאלסטו שרייבן, מען דארף זייער אכטונג געבן גישט שרייבן קיין ליצנות אויף א צדיק מיחודי הדורות.